

Tüskék

Alázatos tiszteletem...

Sehogy sem fért akkoriban a fejembe, közoktatási főgurunkat miért eszi annyira a fene annak érdekében, hogy iskoláinkban a jóga kötelezően oktatott tantárggyá avanszáljon. Kezdetben felferült bennem a gyanú, hogy keményen demagóg baloldali dumák emésztéséhez szoktatott gyomra viszolyog az eleve más fajsúlyú gondolathordozók feldolgozásától, s a hosszú évek során folyamatosan sulykolt ateizmus gyógyíthatatlan szimptomájával állunk szemben. Esetleg a miniszter úr nem szívesen látta volna „házon belül” az egyházak képviselőit, hiszen a hatalom is olyan, mint a kenyér: kitűnően meg lehet belőle élni, de minél többen kanyarintják, annál gyorsabban fogy. Csakhogy a jóga, lévén az indiai vallásfilozófiák egyik ága, úgy illik az ateizmushoz, mint számárhoz a bársony nyereg. Mintha csak azt lestük volna nyálcorgatva, mi fortyog a szomszéd fazekában, miközben saját serpenyőnkben hamuvá ég az ebéd. Hát odakozmált biz'a rendesen, nem egyhamar múlik el a büze. Ha már nem nevelhetjük csemetéinket magukba forduló meditációra, csak nem engedjük meg, hogy maradi világnézetű tanítók meg papok holmi ósdi parancsolatokkal korlátozzák a gyerekek testi-lelki szabadságát! Fejlesszük inkább magas szintre a szépérzéküket, mert az létfontosságú tulajdonság. Már hogy nézne az ki, kérem, hogy egy anyagiakban dúskáló egyén híjával legyen a jóízűségnek, mikor éppen káprázatos villát készül építtetni! Mert nem mindegy ám, hová kerül a szauna, az uszoda vagy a teniszpálya! Azt meg az anyuka igazán beláthatná, hogy mikor ilyen óriási gondokkal küszködik az ember, nem látogathatja meg őt havonta a szeretetotthonban. Tessék inkább örülni, hogy egy ilyen méregdrága maszek panzióban lakhat!

Mea culpa, miniszter úr, mea culpa! Töredelmesen be kell valanom, alaposan félreismertem önzetlen jószándékát. Jövönket illetően bizonyára pontosabb információkkal rendelkezett, mint mi, mezei polgárok, ezért az a jóga-dolog nem is volt akkor hülyeség. Csak éppen

nem a diáksággal kellett volna kezdeni az átképzést, hanem – hogy az oly találó és divatos kifejezéssel éljek – a rendszerváltás veszteségeinek nevezett felnőtt korosztállyal. Ej, de jól jönne időnként egy kis külvilág iránti érzéketlenség! Kiváltképp így reform-érés idején, mikor tapintatosan a jónép tudomására hozzák, hogy olyan szükség van rá, mint döglött lovon a patkóra, és igazán meghozhatná a társadalom érdekében azt a csekély áldozatot, hogy este lefekszik, reggel holtan kel fel. Tüstént teljes szépségében kibontakozhatna az összes idáig féltve pátyolgatott megújulási folyamat. Végre-valahára levegőhöz jutna a mármár kinyuvadó nyugdíjreform, felesleges kacaték szemétre kerülhetne a szociális hálónak csúfolt agyrem, s mint egy varázsütésre elenyészne szőröstül-bőröstül-problémástul az egész egészségügy. Az ország íziben európaibb lehetne Európánál. A szótárakból is eltűnne a munkanélküliség fogalma, mert a feleslegesek kompániája néhány kényelmes bárányfelhőről röhögve lógatná a lábait, míg idelelna a diplomás fehérköpenyesek hadseregével kapáltatnák politikusa uraimék a cukorrépát.

Az ideális állapotok azonban azzal a kellemetlen tulajdonsággal rendelkeznek, hogy a legritkább esetben valósulnak meg. Haszontalan fényűzésnek bizonyulna a tudatunk mélyére történő menekülés módjének ismerete is, mert nincs az a gyakorlott jogász, akit a zsebében szinte már állandósult jelleggel matató állam bácsi folytonos kotorászása fel ne hozna akár a legmélyebb révületből. Marad tehát az alkalmazkodás lehetősége az újmódi, közép-kelet-európai kasztrendszerhez, ami pótolhatatlanok, megtűrték, nélkülözhetők, feleslegesek, „mi kutyánk kölyke” stb. szisztéma szerint osztályozza az állam alkotó elemeit. A gyors és szakszerű beilleszkedés kezdeteként ajánlanám a korszerű és kellőképpen udvarias üdvözlési formulák elsajátítását, hisz' szegény ember saját árnyékának is köszön: „Alázatos tiszteletem” és „Kézcsókom a nagyságos asszonynak”!

B. Szabó Márta

Pillanatképek – szavakban

November első felének fagyos éjszakái-hajnalai még a legmegátalkodottabb lombú fákat is térdre kényszerítették. A hónap közepe táján a hidegtűrő, orosz származású nyírfának is fokozatosan búcsút intettek ingerlő sárgára színeződött leveleik. A nyírfákat a szocializmus építésének korszakában – igénytelenségüknek köszönhetően – tömegesen telepítették a városok és községek lakótelepi közterületeire.

Divatos az irodalmi kávéház. A lényege: ketten /író és nyagगतó kritikus/ beszélgetnek, s a részt vevő hallgatóság még csak nem is kibicelhet. Nehéz minősíteni: ez a demokrácia vívmánya vagy a „szakértők” kiváltsága?

A gyakori autócsere a közvélekedés szerint a sikeresség, a modernség státusszimbóluma. Vajon versenyre kel-e ezzel a jelenséggel a férj- vagy a feleségcsere? Most légy okos, jövőlátó!

Az egyik nyugdíjas mesélte, hogy a november 9-ére virradó éjszakán látható holdfogyatkozás felébresztette őt álmából. Bárcsak felébresztené ábrándozó /vagy közömbös?/ politikai elitünket a reálbér /nyugdíj/-fogyatkozás is ködös politikai álmodozásából!

A holdfogyatkozásról – más szögből. A Hold azon az éjszakán mintha a Föld árnyékával takarózott volna, hogy megvédje magát a fagyos novemberi éjszakától. A fölötőbb kíváncsiak még arról is medítháltak, vajon miben sántikal természetes éjszakai fényforrásunk az árnyéktakaró alatt.

Az illetékesek lelkiismeretének címezzük a következő üzenetet: „A Vajanský utcai közepső bérház ferde lépcsője emberi beavatkozás hiányában nem hajlandó kiegyenesedni.” Így sajnálkoznak karácsony előestéjén a környékbeli lakók.

/ás/

Normális?

Az ember gyakran elcsodálkozik azon, milyen felelősen is tudnak lenni egyesek.

Napjainkban, amikor helyi, országos és nemzetközi szervezetek, mozgalmak harcolnak környezetünk tisztaságáért, akad egy néhány „kultúrleány”, aki milderre fittyet hány, és csupán saját igényeit elégíti ki. Ilyen volt az a polgártársunk is, aki nemrég az Észak lakótelep szomszédságában lévő szeméttároló tartályba nem kis mennyiségű **motorolajat** öntött. Az olaj, a tartály folyékonysági hibáját kihasználva, elárasztotta az útkereszteződést. A tócsákon keresztülhajtó autók és átgázoló gyalogosok aztán akarva-akaratlanul széthordták a szennyeződést még nagyobb területen. Mit mondjak? A környező zöldövezetben „lennyűgözően” hatott a fekete foltok tömege. Az „alkotó” meg lehetett elégedve magával! Még szerencse, hogy a csúszós olaj nem okozott valamilyen balesetet. Gondolom, a tettesnek nem nagyon okozott volna az sem fejfájást, ha már nem vett magának annyi fáradságot, hogy olaját az olajgyűjtő helyeken

adja le.

De maradjunk még a balesetveszélynél. Délutánonként, a tanítás befejeztével **diákok csoportjai** vonulnak a város főtere felé. Az egész délelőtti üldögélés után, mozgásszabadságukat visszenyerve, némelyek ötösével-hatosával egymás mellett lépkedve foglalják el az egész – úttestet. Nem a járdát, mert azon ennyien el sem férnének. Az úttestet! Így vonulnak végig a Hviezdoslav utcán. Ellentétben az autósokkal és biciklistákkal, ők egyáltalán nem zavartatják magukat. Sőt! Némelyek az esetleges dudálásra félreérthetetlen mozdulattal nyújtják ki középső ujjukat, mert meri valaki megzavarni „demokratikus” közlekedési módszereiket. Szerintük övük a jövő, így az úttest is. Hiába, messze még az érettségi vizsga! Csupán azután kell majd érettnékn mutatkozniuk.

Az ilyeneknek csak ennyit üzennék: nem az érettségi vizsga adja meg az érettséget! Az csupán az elméleti felkészültség bizonyítéka. Az érettség egészen máshol kezdődik!

Belányi Gyula